

Ome Willem overbrugt generatiekloof

DOKKUM - Het is alweer zestien jaar geleden, dat Edwin Rutten voor het laatst als Ome Willem op de televisie was te zien: Zijn geitenbreiers (muzikale begeleiders) van toen - Harry Bannink en Harry Moten - leven al enige tijd niet meer en zijn rakkers (kinderen in de zaal) van destijds zijn inmiddels volwassen.

Evenals zijn jeugdige televisiefans uit die tijd. Velen van hen hebben zelf alweer kinderen. Kinderen, voor wie Edwin Rutten eerder een opa dan een oom is. Dat geldt echter niet voor zijn alter ego Ome Willem. Dat is een leeftijdsloos individu, dat lak heeft aan generaties en oog heeft voor het algemeen menselijke.

Zaterdagmiddag was Ome Willem te gast in De IJsherberg in Dokkum. Met zijn Ome Willem Jubileumtour besloot hij daar het theaterseizoen 2006/2007. Hij deed dat met twee optredens van zo'n anderhalf uur, waarmee hij een kleine zeventhonderd 'man' publiek trok. Dat publiek ontlokte hij geregeld de bijna gevleugelde woorden 'Joepie de poepie!'. Ze maken, net als vroeger, ook nu deel uit van de 'Film van Ome Willem', evenals de drummende Ome Willem, die de kinderen zinnige en onzinnige vragen stelt, zoals 'Lust jij ook een broodje poep?' en het beroemde lied 'Deze vuist op deze vuist'.

Het 'Vuistlied', geschreven door wijlen Willem Wilmink, kreeg van enkele kinderen een aandoenlijke solistische vertolking en werd door de huidige geitenbreiers Ton-Herman Melis en Fried Manders (toetsen, accordeon, melodica, gitaar, anklung) in diverse stijlen fantastisch mooi naar voren gebracht.

De beide geitenbreiers verstonden de taal 'Vogels' niet, zoals Ome Willem naar eigen zeggen wél. Deze liet een vogel in de lucht net zo lang sommen maken, tot hij dood neerviel. En begraven moest worden. Uiteraard riep Ome Willem daarvoor de hulp in van een paar kinderen. Zij moesten fungeren als dragers en het beestje naar zijn laatste rustplaats brengen. Met het item 'dood' gaf Ome Willem zijn programma een pedagogisch tintje. Het thema 'angst' behandelde hij met grote kennis van de kindersziel. Bijna 'poppenkastiaans' liet hij zich door twee boeven (verklede geitenbreiers, die hem uit wraak een lestje wilden leren) achtervolgen en als een kind zocht hij troost bij zijn lievelingsknuffel. Ouderlijke verboden en geboden ten aanzien van kinderen zaten heel mooi verwerkt in een 'Opvoedrap'. Naast het

opvoeden door ouders kwam het verwennen door grootouders aan de orde.

De meeste kinderen in de zaal bleken nog een opa en/of oma te hebben. Ome Willem beschouwde zichzelf wat dat betreft als erg zielig, want hij had geen oma meer om hem te verwennen. Gelukkig meldde zich een Dokkumer oma om hem als kleinkind te adopteren. Zij mocht ook even op het podium komen.

En was net zo blij met de aandacht van Ome Willem als alle kinderen, die hij bij zich riep en niet zonder petje en Ome Willemfoto weer liet vertrekken. Over foto's gesproken, het was alsof de bliksem insloeg, toen iedereen op commando van Ome Willem tegelijkertijd een foto van hem nam. Met dit commando hekelde hij min of meer de artiesten, die het fotograferen tijdens hun voorstelling verbieden.

Ook na de voorstelling, die hij aan het einde kort samenvatte en met het 'Vuistlied' besloot, kwam Ome Willem tegemoet aan de fotografeerbehoefte van zijn publiek. Hij begaf zich daarvoor naar de foyer en verdroeg het klikken van vele camera's met een fotogenieke glimlach. Ome Willem! Je zou wensen, dat ie echt familie van je was!

RENNIE VEENSTRA

